

og Borgvolden udjævnet, uden at Stedet forinden er bleven underkastet en sagkyndig Undersøgelse, fordi Midlerne til at foretage Udgravningen for ikke vare til Raadighed. Saaledes udtrives jo samvittighedsløst de Blade af den eneste Bog, som indeholder Kundskaben om vore Forfædres Liv og Tærden, og Staden vil senere aldrig kunne udbedres.

Denne sørgelige Udelæggelse af vore Fortidsminder i stort Omfang uden forud foretagen Undersøgelse bør sikkert ikke finde Sted.

§ Erkendelse heraf er det, at vi undertegnede, som kun ere saa blandt de mange, der tænke som vi, herved tillade os indtrængende at rette den Opfordring til Nationalmuseet, at det vil søge Midler til tilfredsstillende Undersøgelse af saadanne Fortidsminder, som kunne ventes at ville blive ødelagte i en nær Fremtid.

Vi nære den sikre Overbevisning, at Museet ikke forgæves vil henvende sig til den danske Regering og Rigsdag.

September 1892.

Som Indbydere have følgende Mænd underskrevet denne Udtalelse:

Christoffer Baagø,
cand. teol.
Højskolelærer, Lestrup.

D. Brunn,
Premierløjtnant,
Sobro.

Chr. F. Danneffold-Samsøe,
til Grevskabet Samsø.

Hans Dahl,
Sognepræst for Kjeldby
Menighed paa Møen.

B. Drejer,
Læge,
Nørre-Naby.

J. A. Jørgensen,
Lærer,
St. Jbs nordre Skole, pr. Svaneke, Bornholm.

Gustav Løge,
Statsraad, Apoteker,
Odense.

C. F. Lund,
Proprietær,
Ålborsø pr. Børslev.

Jacob Mikkelsen,
Gaardejer,
Karrby pr. Stoholm.

Jens Olsen,
Gaardejer,
Landgrav pr. Slagelse.

Rosenørn,
cand. jur., Amtssfuldmægtig,
Ringkøbing.

C. Vedel,
Rammerherre, Amtmand,
Sorø.

hvorhos Adressen er forsynet med 147 Underskrifter fra Sjælland, Møen, Lolland-Falster og Bornholm, 45 fra Fyn, 33 fra det nordligste Thyland, 71 fra Viborg, Ålborg og Randers Amter og 84 fra den sydlige og vestlige Del af Nørrejylland.

Det har i de senere Aar ingenlunde været ubekendt for Museet, at den Areds, til hvilken man støttede sig, ikke længere følte sig ganske tilfredsstillet ved den Virksomhed, som udfoldedes. Man ønskede, at der skulde ydes mere, og navnlig er det oftere kommet frem, at man med Sorg og Harm over alt saa Gravhøje, Dysser og andre Minder fra Oldtiden forsvinde, uden at Museet mægtede at gribe ind eller dog at holde Dje med Sløjfningsarbejderne og at sikre sig de Sager, som bleve fundne. At det hos Museet alene skortede paa Midler, men ikke paa Iver eller Omhu, vidste man vel, og man har da nu forenet sig om den foreliggende Henvendelse til Museet om, at det skal søge Midler til Virksomhed i den angivne Retning. Man har saaledes paa henholdsvis Maade, gennem selve Museet, villet søge Vej for det almindelige Krav til Regering og Rigsdag.

At Museet fuldt ud kan slutte sig til de fremsatte Anskuelser, behøver næppe at udtales, og selv den Fordring, som fremsættes, er saa rigtig og klar, at enhver vil kunne slutte sig til den.

De nationale Minder fra den fjerne Fortid, det være nu de mægtige Dødsfer fra Stenalderen, Bronzealderens toppede Høje, Gravpladserne fra Jernalderen, Bautaistene, Voldsteder og ældgamle Forskandsninger bør saa vidt mulig bevares